

skipta, og var kröfu stefnanda lýst í búið. Í málinu hefur eigi annað verið upplýst en krafan bíði úrskurðar skiptaréttar Reykjavíkur, enda verður að telja, að skiptaréttinum beri að úrskurða um kröfuna, sbr. 35. og 38. gr. laga nr. 3/1878. Ber því með vísan til 68. gr., sbr. 3. mgr. 104. gr. laga nr. 85/1936, að vísa máli þessu frá bæjarþinginu ex officio.

Eftir þessum úrslitum og með tilliti til þess, að stefndu hafa ekki hreyft athugasemdum við rekstri málsins fyrir bæjarþinginu, þykir rétt, að málskostnaður falli niður.

Jón G. Tómasson, fulltrúi borgardómara, kvað upp dóm þenna.

Dómsorð:

Máli þessu er vísað frá dómi af sjálfsdáðum.

Málskostnaður fellur niður.

Þriðjudagur 16. júní 1959.

Nr. 5/1959. **Bæjarfógetinn á Akranesi f. h. ríkissjóðs**
(Sigurður Ólason hrl.)

gegn

Jóni Kristjánssyni (Sveinbjörn Jónsson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Skattamál. Búfjársala, sem var ekki þáttur í atvinnurekstri, undanþegin tekjuskatti.

Dómur Hæstaréttar.

Valgarður Kristjánsson, fulltrúi bæjarfógetans á Akranesi, hefur kveðið upp hinn áfrýjaða úrskurð.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 8. janúar 1959. Hann krefst þess, að úrskurður fógeta verði úr gildi felldur, að kveðið verði á um lögtak hjá stefnda fyrir kr. 2.431,00 auk dráttarvaxta og kostnaðar, og svo, að stefnda verði dæmt að greiða málskostnað fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða úrskurðar og málskostnaðar fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.

Stefndi, sem rak kúabú á Akranesi, seldi fasteign sína þar Sementsverksmiðju ríkisins með kaupsamningi 23. september 1954 og afsali 31. desember 1956, og eru málsaðiljar samsaga um það, að eignin hefði vegna byggingar verksmiðjunnar verið tekin eignarnámi, ef um kaup hefði eigi samizt, sbr. 3. gr. laga nr. 35/1948. Leiddi þetta til þess, að stefndi brá búi og seldi kýr sínar, eins og í úrskurði fógeta greinir. Að svo vöxnu máli verður sala kúnna eigi í merkingu skattalaga talin þáttur í atvinnurekstri stefnda og hagnaður af sölunni því eigi til skattskyldra tekna hans. Samkvæmt þessu ber að staðfesta niðurstöðu hins áfrýjaða úrskurðar.

Eftir þessum úrslitum er rétt, að áfrýjandi greiði stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 3.500,00.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði úrskurður á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, bæjarfógetinn á Akranesi f. h. ríkissjóðs, greiði stefnda, Jóni Kristjánssyni, málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 3.500,00.

Úrskurður fógetaréttar Akraness 4. desember 1958.

Í máli þessu, sem tekið var til úrskurðar 14. f. m., hefur gerðarbeiðandinn, innheimtumaður ríkissjóðs á Akranesi, krafizt þess, að lögtak verði gert hjá gerðarþola, Jóni Kristjánssyni, Jaðarsbraut 35, Akranesi, til tryggingar greiðslu þinggjalds fyrir árið 1957, samtals að fjárhæð kr. 7.401,00. Hefur gerðarbeiðandi eigi haft uppi aðrar kröfur í málinu.

Gerðarþoli hefur mótmælt hluta lögtakskröfunnar sem röngum og gert þær dómkröfur, að neitað verði um framkvæmd umbeðins lögtaks. Þá krefst gerðarþoli og málskostnaðar úrhendi gerðarbeiðanda að mati dómsins.

Málavextir eru þessir:

Við álagningu tekjuskatts fyrir árið 1957 var gerðarþola gert að greiða tekjuskatt kr. 3.989,00. Neitaði gerðarþoli að greiða svo háan tekjuskatt fyrir umrætt ár á þeim forsendum, að sér hefðu verið ranglega taldar til skattskyldra tekna kr.

20.000,00, sem var mismunur á matsverði og söluverði 10 kúa, sem hann seldi á árinu 1956.

Lögðu því aðiljar málið undir úrskurð fógetadómsins.

Gerðarþoli telur, að eigi beri að reikna sér til skattskyldra tekna nokkuð af söluverði gripa þeirra, er hann seldi, þar sem hann hafi átt alla gripina lengur en þrjú ár, og beri því ekki að reikna hugsanlegan gróða sem tekjur. Enda telur gerðarþoli, að sér hafi verið reiknaðir gripirnir til tekna, jafnóðum og hann ól þá upp og áður en þeir komust í not.

Gerðarþoli heldur því fram, að þótt tekjuáætlun skattyfirvalda kunni í vissum tilfellum að hafa reynzt lægri en söluverð hvers grips reyndist síðar, þá heimili það ekki, að mismunurinn sé reiknaður til skattskyldra tekna, að minnsta kosti ekki, hafi hann átt gripina uppkomna í 3 ár eða lengur.

Til vara telur gerðarþoli, að framleiðslukostnaður hvers grips hafi reynzt miklu hærri en skattyfirvöldin hafi áætlað og því hafi þau áætlað sér of lítið til frádráttar, en sá mismunur áætlaðs og raunverulegs framleiðslukostnaðar hefði að minnsta kosti átt að dragast frá.

Það, sem hér liggur fyrir að úrskurða, er raunar fyrst og fremst það, hvort telja beri til skattskyldra tekna mismuninn á matsverði og söluverði kúa þeirra, sem gerðarþoli seldi, þ. e. áðurgreindar kr. 20.000,00.

Þegar athuguð eru ákvæði laga nr. 46/1954, um tekjuskatt og eignarskatt, hér að lútandi, svo og reglugerðar nr. 147/1955, um sama efni, virðist það vera meginregla, að tekjur af sölu lausafjár beri eigi að telja til skattskyldra tekna, svo framarlega sem salan falli ekki undir atvinnurekstur, t. d. verðbréfa-verzlun eða annað slíkt, né heldur, að seljandi hafi keypt eða öðlazzt viðkomandi eign í því skyni að selja hana aftur með ágóða, og loks, hafi seljandi átt hina seldu lausafjármuni lengur en 3 ár.

Gerðarþoli staðhæfir, að hann hafi átt allar þær kýr, sem um ræðir í máli þessu, lengur en 3 ár, og einnig, að hann hafi af utanaðkomandi ástæðum verið tilneyddur að hætta búskap og selja kýrnar. Hafi því ekki verið um að ræða sölu í atvinnuskyni.

Þessu hefur ekki verið mótmælt af hálfu gerðarbeiðanda. Lítur því fógetadómurinn svo á, að samkvæmt 9. gr., sbr. 7. gr. laga nr. 46/1954, um tekjuskatt og eignarskatt, sbr. og 2. stafl. 19. gr., sbr. 15. gr. reglugerðar nr. 147/1955, um sama efni,

beri ekki að telja áðurgreindan 20.000,00 króna mismun á matsverði og söluverði þeirra 10 kúa, sem gerðarþoli seldi, til skattskyldra tekna, heldur sé hér í eðli sínu fremur um að ræða eignarbreytingu.

Kemur því varakrafa gerðarþola um, að tekið verði tillit til þess, að framleiðslukostnaður hvers grips hafi reynzt miklu hærri en skattyfirvöldin hafi áætlað, ekki til álita í máli þessu. Með því að niðurstaða fógetadómsins er sú, að skattskyldar tekjur gerðarþola fyrir árið 1956 hafi verið oftaldar um kr. 20.000,00 og honum því gert að greiða mun hærri tekjuskatt á árinu 1957 en honum bar, verður að synja um framkvæmd hins umbeðna lögtaks.

Eftir atvikum þykir rétt, að málskostnaður falli niður.

Því úrskurðast:

Hið umbeðna lögtak skal ekki fara fram.

Málskostnaður fellur niður.

Þriðjudaginn 16. júní 1959.

Nr. 80/1958. **Finnbogi Kjartansson** (Sigurður Ólason hrl.)

gegn

Unni Á. Jónsdóttur,

Gunnari Sigurðssyni

og

Jónínu Jónsdóttur (Sveinbjörn Jónsson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Útburðarbeiðni synjað.

Dómur Hæstaréttar.

Þorsteinn S. Thorarensen, fulltrúi borgarfógeta í Reykjavík, hefur kveðið upp hinn áfrýjaða úrskurð.

Áfrýjandi hefur með stefnu 9. júní 1958 skotið máli þessu til Hæstaréttar, að því er það varðar stefndu Unni Á. Jónsdóttur. Þá hefur hann með framhaldsstefnu 27. nóvember 1958 og að fengnu áfrýjunarleyfi 19. s. m. áfrýjað málinu, að því er snertir stefndu Gunnar Sigurðsson og eigin-